

И мигом морските вълни
във кръг се завъртят
и от незнани дълбини
младеж красив изплава.

Прекрачи леко като праг
прозореца и влезе,
обичен с морска тръст кривак
държеше като жезъл.

Приличаше на царски син
с коси златисто-знойни,
с наметнат плащ сребристо-син
на раменете стройни.

Но бледният му лик красив
бе като восък хладен,
безжизнен, ала с поглед жив,
с очи пламтящи, жадни.

— «Дочул молбата ти в нощта
с огромна трудност ида,
небето стана ми баща,
морето — майка свидна.

«За да проникна в твой кът
при тебе, о, желана,
напуснах своя звезден път,
родих се в океана.

— «О, ти създаде в мен копнеж,
ела със мен, любима,
аз съм звездата, що зовеш,
невеста ти бъди ми!

«В коралови дворци безброй,
ти ще живееш в слава
и всичко в океана мой
ще ти се подчинява».

— «Ти си прекрасен както в съм
се ангел появява,
но аз за тоз живот не съм,
недей ми се надява.

По вид и говор ти за мен
си чужд и ме смущаваш.
Аз жива съм, а лъх студен
от твой взор навява.

★

Измина ден, и два, и три,
настана нощ и ето
Хиперион се разискри
отново на небето.

Заспала както е била,
тя си припомни с нежност
в съния си за владетеля
на морската безбрежност:

— Слезни от своите висини
ела при мен, любими!
По някоя лъч ти се спусли
живота озари ми!

Щом чу гласът и във нощта
от мъка той угасна.
Небето в кръг се завъртя
на неговото място.

И пламъци на шир и дълж
разтлаха се в безкрая,
от този хаос изведнъж
яви се мъж омаен.

В косите черни като нощ
пламти венец прекрасен,
той иде цял в небесна мощ,
окъпан в сланчев блясък.

Ръцете — мрямор снежно-бял
блестят из плаща черен:
той иде мрачен, пребледнял,
потънал в скръб безмерна.

Ала в стихията плам искрят
очите му омайни,
като две страсти в тъмен път,
нестихващи, незнани.

— «За теб оставих пак света,
що горе там сияе,
и слънцето е мой баща,
а майка ми — нощта е.

«О, ти създаде в мен копнеж,
ела със мен, любима,
аз съм звездата, що зовеш,
невеста ти бъди ми.

«Ела, в златистата коса
звезди ще сложа ясни,
ще светиц в моите небеса
от тях ти по-прекрасна.»

— «Ти си чаровен както в съм
се демон появява,
но аз за тоз живот не съм,
недей ми се надява.

«Тнежни ме любовта ти много
сърдцето ми изгаря
и стоя буен, страстен огън
оуите ти ме парят»

— «Но как да дойда тук при вас,
кажи ми що да сторя?
когато съм безсмъртен аз
и моят свят е горе.»

— «А как да схвана аз не знам
словата ти прекрасни,
че думите ти пълни с плам
не ми са много ясни.